

РЕШЕНИЕ

№ 25918

гр. София, 30.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5656** по описа за **2025** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на началник на група при отдел „Пътна полиция“-СДВР /ОПП-СДВР/ срещу Решение без номер от 07.02.2025 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 11385/2024 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 96 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 24-4332-012939/10.06.2024 г., издадено от началник на група при отдел „Пътна полиция“-СДВР.

С посоченото НП на В. Е. В. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, за неизпълнение на законово задължение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е нищожно, тъй като съдът е формирал крайния си извод въз основа на цитираните съдебни решения. От съда се иска съдебният акт да бъде прогласен за нищожен, като делото бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се явява и не се представлява.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства,

намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. От събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 25.01.2024 година около 16.30 часа В. Е. В. управлявал МПС в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], като на кръстовището с [улица] водачът реализирал пътнотранспортно произшествие поради движение с несъобразена скорост. Пристигналите на място полицейски служители установили, че МПС е с прекратена регистрация. Бил издаден АУАН № G./25.01.2024 г.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че опасаното в АУАН и НП нарушение не е безспорно установено, поради което е отменил НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на касатора на 15.04.2025 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 31.03.2025 г. /вх. № 112427/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Неоснователно е направеното в касационната жалба възражение, че решението на СРС е нищожно, поради обстоятелството, че крайният извод на съда е формиран въз основа на цитираните в решението съдебни актове. Съгласно чл. 270, ал. 1 от ГПК, когато първоинстанционното решение е нищожно, въззивният съд прогласява нищожността и ако делото не подлежи на прекратяване, го връща на първоинстанционния съд за постановяване на ново решение. Разпоредбата не посочва конкретни пороци, водещи до нищожност на постановено съдебно решение. Според правната теория и съдебната практика, нищожно би било съдебно решение, което е постановено от лице, което няма съдийска правоспособност, от състав, който не съответства на законоустановения съдебен състав, ако произнасянето е по предмет, по отношение, на който съдебният състав не разполага с правораздавателна власт, решение, което не е в писмена форма или е неподписано, когато волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютна неразбираемост.

В случая касаторът твърди, че съдът е формирал изводите си единствено въз основа на цитираната в съдебното решение практика. Това не е основание за прогласяване на нищожност на постановения от СРС акт. Евентуалната липсата на мотиви на съдебния акт не се приравнява на липса на надлежно волеизявление, поради което не води до нищожност на съдебното решение. При формиране на своето вътрешно убеждение съдът има възможност и следва да съобрази и относимата съдебна практика, с оглед формирането на константна съдебна практика по аналогични случаи и стабилетет на постановения съдебен акт.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Настоящата инстанция споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че СРС е направил верен анализ на доказателствата, събрани в хода на воденото административно наказателно производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в законоустановения срок.

Съгласно чл. 140, ал. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само

моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. В чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е предвидено, че при нарушение на тази разпоредба са налага административно наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и глоба от 200 до 500 лв.

В НП е изрично посочено, че регистрацията е служебно прекратена по чл. по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, според който служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Съгласно чл. 145, ал. 2 от ЗДвП, приобретателят на регистрирано пътно превозно средство е длъжен в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрацията на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извода, че това задължение е за собственика на МПС, но не и за лицето, което е негов водач и управлява същото в момента на извършване на полицейска проверка, както е било в процесния случай.

Съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45 от 24 март 2000 г.), регистрацията на МПС се прекратява по чл. 143, ал. 15 ЗДвП по отношение на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Не се спори, а и се установява от събраните по делото доказателства, че на 25.01.2024 г. В. В. е управлявал товарен автомобил, собственост на трето лице, като при извършена проверка е установено, че МПС е със служебно прекратена регистрация от 18.12.2023 г. В административнонаказателната преписка не се съдържат доказателства, от които да се установява, че санкционираното лице е знаело за служебното прекратяването на регистрацията. Няма данни това обстоятелство да е било известно и на собственика на МПС.

Касационният състав приема, че от обективна страна е бил осъществен съставът на посоченото в НП нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, но не е бил осъществен от субективна страна, тъй като не е установено, че водачът, който не е собственик на МПС, е знаел или е могъл да узнае, че същото е с прекратена регистрация. Като водач на МПС санкционираното лице е било длъжно да установи дали то отговаря на законовите изисквания преди да започне да го управлява, но в конкретния случай той не би могъл да знае, че управлява служебно deregистрирано МПС. Административнонаказващият орган не е доказал, че от субективна страна, В. В. е знаел или е предполагала, че управляваното от него МПС е със служебно прекратена регистрация.

При служебното прекратяване на регистрацията собственикът, а още по-малко трето лице, е в невъзможност да узнае за това обстоятелство, ако не е уведомен от административния орган. Касационният състав приема, че към датата на установяване на процесното нарушение - 25.01.2024 г. и липсата на уведомяване на собственика на МПС за прекратената регистрация, не може да се приеме, че нарушението е осъществено от субективна страна от сочения за нарушител В. В..

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град,

XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер от 07.02.2025 г., постановено по нахд № 11385/2024 г. на СРС, НО, 96 състав.

Решението е окончателно.